

13 — Anđeoski ožiljak

Kada ljudima pričam da mi je anđeo ispunio jednu želju, obično mi ne veruju. Doduše, obično im to pričam oko Futoške pijace ili kod one trafike između autobuske i železničke stance, kada već pomalo smrdim na rakiju i sopstveni urin. Ili dok ležim na trotoaru i vičem na prolaznike, mortus pijan.

Međutim, priča je istinita, ožiljka mi mog!

Sedeo sam vam ja tako, ima tome već neko vreme, pored ulaza na Štrand. Bila je kasna jesen i skoro ponoć, pa nije bilo glupavih džogera ni zaljubljenih klinaca. Bio sam potpuno sam na klupi uz šetalište. Jedino društvo pravila mi je flaša rakije koju sam cevčio, dok sam posmatrao kako zvezde plešu polako iznad moje glave.

A onda se on pojavio. Možda sam malo zaspao, možda i nisam. Možda je tu bilo nekakog belog svetla i predivnih glasova koji pevaju anđeoske pesme. U svakom slučaju, kada sam otvorio oči, više nisam bio sam.

Pored mene, u belom odelu, sedeo je mladi čovek. Nije bio ni debeo ni mršav, ni visok ni nizak, ni lep ni ružan. Izgledao mi kompletno, kao da se sve na njemu idealno uklapa.

— Zdravo – prijateljski sam mu se obratio.

— Zdravo – odgovorio je.

— Imate li koji dinar? Za hleb – zatražio sam.

— Nemam.

— E jebeš ga – zaključio sam, uveren da od njega nema nikakve vajde.

— Ispuniću ti jednu želju – prosto je izgovorio.

— Bilo kakvu? Jesi ti nekakav duh iz boce? – upitao sam.

— Možda i jesam. Nije ni bitno. Imaš li neku želju?

— Nešto poput brda novca, slave, žena, ili moći?

— Ako te to zanima.

— Da me zanima, ne bih sada živio na ulici. Imam sve što mi je potrebno.

— Baš sve? – podigao je jednu obrvu, ni plavu ni crnu, a ni braonkstu.

Tada mi je sinulo. Možda-anđeo je bio u pravu!

— Vidiš, možda-anđele, u pravu si! Pazi ovako – počeo sam svoju priču. – Ja sam ti davno otišao od kuće, porodice i prijatelja. Živim ovako, na ulici, godinama, i skroz sam se izobličio. Jedino što mi je ostalo iz prethodnog života bio je ovaj ožiljak između obrva koji sam zaradio kada sam se, kao mali, sapleo i udario glavom u dovratnik. Uvek sam spominjao taj ožiljak, i prstom pokazivao ovde – pokazao sam, – sam koren nosa, gde se nalazio. Međutim, pre koju godinu, slučajno sam nabasao na ogledalo. Ako mi veruješ, možda-anđele, nisam sebe pre toga dobro pogledao čitavu večnost. I tako, pogledam ti ja u to ogledalo, kada imam šta da vidim! Ožiljak nije tamo gde bi trebalo da bude! On se pomerio, i evo mi ga sada, ovde, na čelu! A ja sam kao konj ljudima pokazivao prostor među obrvama, gde nema ničega sada, i ko zna već koliko! Strašno sam se razljutio, imao sam osećaj da me je ožiljak sve vreme pravio budalom! Ne znam kako se to desilo, da li je bilo u pitanju čudo medicine o kom se ranije ništa nije znalo, crna magija ili nešto treće, ali ovo ti je živa istina. Moj ožiljak je pobegao! Zato, možda-anđele moj, to je moja želja. Hoću da imam ožiljak među obrvama, tamo gde bi i trebalo da bude!

— Želiš ožiljak između obrva? Kao ovaj koji ti stoji na čelu?

— Tačno tako – potvrdio sam.

— I to je tvoja želja?

— Jeste!

— U redu.

Posle, svaki put kada sam pričao ovu priču, ljudi bi me pitali gluposti?

Da li sam osetio božanstveno prisustvo?

Jesam li video vanzemaljske brodove koji lebde iznad naše klupe?

Je li bacio neke čini i vradžbine na mene, i prosuo napitke sa krilima slepog miša i đokom od žabe?

Ništa slično. Kada sam otvorio oči, shvatio sam da nisam više na klupi, nego da ležim pred nje. Možda-anđela nije bilo u blizini, a mene je glava odvratno bolela, tačno između obrva. Kada sam podigao ruku i opipao mesto, osetio sam vlagu, i ubrzo video malo krvi na mojim prstima.

Brzo sam se prisetio – kada sam potvrdio želju, usrani možda-anđeo me je raspizdio u čelo!

I evo me danas, na ulici, cugam i prosim. Pričam moju priču, nekada mi veruju, obično ne. Ja samo znam jedno – kada sada pokažem na moj ožiljak između obrva, znam da se nalazi tačno na tom mestu.